

Grund til at lægge Sag an for denne Hilsen — og det er muligt, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) har en saadan Mening, det skal ikke forundre mig efter de Udtalelser, han i øvrigt har fremsat, dels om sin Grundlovsopfattelse, dels om Finansloven i det hele taget — saa er det klart, at man hernede, naar man mener, at denne Hilsen har noget med Rigets Sager at gøre, maa henvende sig til Ministeriet her med sin Sagsanlægelse. Det synes mig ganske klart.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa hele Sagen, det ærede Medlem har bebudet en særlig Interpellation i denne Sag. Jeg kan ikke se, der kan blive noget særligt Grundlag derfor, men det bliver det ærede Medlems Sag, men det skal ikke forundre mig, at det ærede Medlem mener, at Grundloven er traadt for nær paa dette Punkt, thi det ærede Medlem mener paa andre Punkter, at Grundloven er traadt for nær, nemlig med Hensyn til Udnævnelser af den sidste kongeudnævnte Landstingsmand. Jeg skal ikke komme ind paa at drøfte denne Sag med det ærede Medlem. Naar han staar paa det Standpunkt, at Grundloven er krænket ved denne Lejlighed, er der ikke stor Grund til at drøfte Sagen med ham. Jeg skal kun gøre en Bemærkning i Anledning af, at han ved denne Lejlighed har særlig henvendt sig til mig med nogle Ord om Borgmester Schjørring i Kolding. Han siger om Borgmester Schjørring: „at, hvor fortræffelig en Mand Borgmester Schjørring end er — han er vist Kammerjunker, saa vidt jeg ved —, og hvor god gammel Venstremand, han end er, saa kende vi allesammen saa meget til Samfundslivet i en lille Provinsby, at naar man, om jeg saa maa sige, er baade sammenspist og sammenhikket med de Byraadsmedlemmer, der var Tale om, saa er man i det Øjeblik saa uendelig gode Venner“. Ja, man skulde tro, at det ærede Medlem ikke alene er Københavner i slet Forstand, men er det endogsaa i saa slet Forstand, at han ser ned paa Provinsbyer som indeholdende Borgere af en helt anden Klasse end den, han tilhører. Men jeg tror, den Mand, der er bleven mest forundret over en saadan Udtalelse i den danske Rigsdag, er Borgmester Schjørring, han har jo siddet herinde selv, og i den Tid, han sad her — der er jo flere Medlemmer, der erindre ham; min Nabo her (Dinesen) kan udmærket erindre ham — var han et anset Medlem af det danske Folketing, og der er sikkert ingen, der kender ham som en Mand, der sammen-

spiser og sammenhikker sig med Folk, han ser heller ikke ud dertil. Naar Borgmester Schjørring ser en saadan Udtalelse paa den danske Rigsdag, vil han for det første blive i høj Grad forundret, og han har ogsaa god Grund til at blive i høj Grad stødt over, at en saadan Udtalelse kan blive fremsat om ham. (*Borgbjerg*: Uden at blive paataalt af Formanden). Jeg blander mig ikke i Ledelsen af Tinget; at det ærede Medlem har et Ønske om at gøre det, bliver hans Sag. Naar Borgmester Schjørring hører den Mands Navn, der har fremsat en saadan Udtalelse, vil han vel sagtens straks sige: ham kender jeg ikke, men naar han faar nærmere Besked om, hvilke Udtalelser dette Medlem i øvrigt har fremsat, antager jeg ikke, at de bitre Følelser hos ham ville blive varige, men at de ville give Plads for ren Ligegyldighed.

Det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (Lindø) talte om Forholdene i Odense Fjord i Henseende til Lodseriet derovre. (*En Stemme*: Det var det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott). Om Forladelse! jeg husker fejl, fordi det ærede Medlems Meningsfælde den samme Dag fremsatte andre Udtalelser. Det var altsaa det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds. Forholdene derovre ere jo lidt særegne. Det ærede Medlem fremhævede, at man i Odense havde ofret mange Penge paa at skaffe en god Indsejling til Byen, det er ogsaa sandt, men det har man i øvrigt ogsaa i andre Byer her i Landet, jeg skal saaledes nævne Aalborg. Det ærede Medlem ønskede, at Lodserierne derovre skulde blive kommunale, og det har jeg ikke kunnet indrømme Byraadet, som har søgt derom. Lodserierne i Odense Fjord ere over hundrede Aar gamle og have stadig været Statslodserier. Staten kræver, at Skibene i Odense Fjord skulde tage Lods; der er altsaa Lodstvang, men naar Staten paa lægger Lodstvang i et Farvand, maa den ogsaa garantere, at der virkelig er Folk, der kunne lodse og have Ansvar for, at Lodsningen bliver udført paalideligt. Dernæst klagede det ærede Medlem over, at Løstaksterne vare for store, og jeg skal gerne indrømme, at de kunne være store nok for Skibsfarten; paa den anden Side maa det jo være saaledes, at det, Skibene betale for Lodsning, virkelig er et Vederlag for den Tjeneste, der ydes. Det var ogsaa det, der laa til Grund for den sidste Lovgivning i denne Henseende. Tidligere fastsatte man Taksterne efter Skibenes Dybgaende alene. Det ramte i